

in gesprek met

Chantal Mooij

woorden: Manon Laterveer - de Beer beelden: Demi Koen

Zelfs met je ogen dicht ervaar je de woonkamer van Chantal Mooij in hartje Amsterdam als een bijzondere plek. De lucht is er fris en koel. Ondanks een zacht muziekje heerst er een prettige sfeer van verstillig. Achter de voordeur is de stadse drukte snel afgeschud. Via een lange, smalle gang kom je bij een schemerige zithoek uit. Ingericht met slechts een bank en een paar grote prenten die los tegen de muur staan. ‘Wij zijn geen mensen van spullen, mijn vriend Teun en ik,’ glimlacht Chantal en wijst naar de bank. ‘Leg je jas daar maar neer, we hebben geen kapstok.’

Aan de andere kant van de woonkamer openbaart zich een zee van licht. Een grote schuifpui laat het buiten naar binnen. In het plafond van de aanbouw zit een groot raam, waardoor daglicht binnenstroomt. Eronder staat een lange eettafel met stoelen. Aan de wand hangt de eyecatcher van het huis: een overdaad aan planten, geworteld in witte potten en bevestigd aan een rek. ‘Toen we hier tweeënhalf jaar geleden kwamen wonen hebben we meteen onze *plant wall* gemaakt,’ zegt Chantal. ‘Groen is mijn lievelingskleur’ – ze strijkt liefdevol over een vetplant met bladeren als spaghetti-

slierten. 'We zochten een huis met een tuin. En qua inrichting vonden we eigenlijk niks belangrijk. Behalve dat we een muur wilden maken, vol met planten. Ik weet niet eens meer hoe we op het idee zijn gekomen. We hebben het vast een keer ergens gezien.'

Met haar frisblauwe ogen kijkt Chantal opgewekt de wereld in. Haar open gezicht wordt omzoomd door een weelderige bos rood krullend haar. 'Ik ben echt een gevoelsmens,' begint de Amsterdamse. 'Gek op de stad. Vroeger ging ik het liefst elke avond dingen doen. Hier uit eten, daar een feestje. Heel gezellig allemaal, maar je krijgt wel steeds nieuwe prikkels binnen. Tijd om die te verwerken heb je niet. Nu kom ik thuis in mijn groene oase. Dat brengt me meer in balans, en het vermindert ook mijn behoefte om er steeds weer op uit te gaan. 's Avonds na mijn werk vind ik het heerlijk om een maaltijd te koken. En die dan samen met vrienden hier op te eten, tussen mijn planten.'

Chantal heeft een hectische baan. Ze is productie-manager bij een Amsterdams dansgezelschap. In haar werk doet ze waar ze naar eigen zeggen goed in is: mensen verbinden. 'Dansers, choreografen, technici, marketeers... een dansgezelschap omvat een ratjetoe aan karakters,' legt ze uit. 'Ik vind het een uitdaging om zo'n groep bij elkaar te houden. Wanneer we met zijn allen dezelfde kant opgaan, haal ik daar energie uit. Daarnaast vind ik mensen op zich ook interessant. Je hebt je eigen familie en je vrienden. Je familie, daar herken je jezelf vaak in. En je vrienden kies je uit. Je relatie ook, natuurlijk. Maar in mijn werk kom ik mensen tegen waarmee ik niet per se vanaf het eerste moment een klik heb. Dan vind ik het mooi om toch samen iets te maken.'

Met haar veeleisende werk en wonend in het meest dichtbevolkte stukje van Amsterdam, is Chantal bewust bezig met manieren te vinden om te kunnen aarden. Dat vindt ze nodig om bij te tanken. In planten heeft ze voor die behoefte haar basis gevonden. 'Vroeger was ik een echt buitenkind. Wel een beetje vreemd misschien, want ik ben opgegroeid boven een garage. Mijn ouders hadden een autobedrijf in Opmeer. We hadden geen tuin, wel een balkon met planten in potten. Ik weet nog goed dat ik als kleuter een zaadje van een zonnebloem kreeg. Elke dag ging ik kijken hoe het plantje groeide, dat vond ik helemaal te gek! En naast ons huis stond een groep bomen tussen het asfalt. Dat noemde ik het bos. Ik had er een hut gebouwd en was daar altijd te vinden.'

De mens heeft groen nodig om zichzelf op te kunnen laden, denkt Chantal. In haar jeugd maakte ze samen met haar ouders lange wandelingen langs het strand of door de bossen. Heerlijk vond ze dat. 'Waarom ga ik dan niet in een bos wonen?' vraagt ze zichzelf hardop af. Ze woelt door haar krullen en denkt even na. 'Misschien in de toekomst. Maar nu geniet ik nog intens van de inspiratie en het bruisen van de stad. Zodra ik thuiskom, helpt mijn plant wall me tot rust te komen. En als ik thuis werk zit ik hier aan tafel, met zicht op de planten. Zie ik een geel blaadje, dan sta ik op om het weg te halen. Onbewust zit ik dan gerust een kwartier aan de planten te plukken. Dat zet me in de relaxstand. Het is gek, maar omdat ik zo'n mooie plek heb gecreëerd besef ik hoe bijzonder zoiets eigenlijk is. Ik neem meer de tijd om na te denken, te filosoferen. Doe ik dingen waarvan ik energie krijg? Kan ik mijzelf voegen naar de *flow* van het leven? Natuurlijk, er gebeuren altijd dingen waar je geen invloed op hebt. Maar je kunt wel zelf kiezen hoe je ermee omgaat. Dankzij mijn planten heb ik ontdekt hoe belangrijk het voor me is om groen om me heen te hebben. De rust die het uitstraalt en de frisse lucht, maken me stabiel. Wat er ook gebeurt, ik blijf *steady*.'

Wat de planten Chantal hebben gebracht, is het thema: terug naar de natuur. In alles is ze bezig met de natuur om balans in haar leven te brengen. Ze kookt met natuurlijke ingrediënten omdat ze dat leuker en lekkerder vindt. Voor haar rijke haarbos heeft ze de uitdrogende shampoo van vroeger verruild voor *shea butter*. En wat ze op haar huid smeert, heeft ze ook goed onderzocht. ‘Eerst gebruikte ik gewoon alles wat je kon kopen. Maar ik kom er steeds meer achter dat wat je op en in je stopt, invloed heeft op hoe je je voelt. Van oorsprong gebruikten mensen natuurlijke producten. Toen nam de marketing het over, het snelle geld. Nu heb je leuke en hippe potjes, met een inhoud die ver van ons afstaat. En die ook niet per se beter voor ons is.’ Behalve voedsel en verzorgingsproducten is Chantal ook aan het experimenteren met een dagindeling die goed voor haar werkt. Zo doet ze ‘s morgens tien minuten aan yoga en meditatie. Niet naast de plant wall, maar in een apart kamertje. ‘Daar hangen natuurlijk ook wel een paar planten hoor!’ grijnst ze. ‘Het is heerlijk om me even in mijn eigen bubbel terug te trekken. Dan merk ik dat ik in een andere frequentie kom. Daarna een rustig ontbijtje in mijn groene oase, en ik ben klaar om de dag te beginnen.’

De toekomst van haar passie voor planten ziet Chantal met veel enthousiasme tegemoet. Binnen mogen er nog grotere exemplaren bijkomen om de verscheidenheid aan bladvormen en groeiwijzen aan te vullen. Ook geniet ze van de gatenplant – ‘die heet *Monstera deliciosa*,’ weet Chantal – die vanachter een zuil in de woonkamer met een vreemde bocht naar het licht uit het dakraam toegroeit. ‘Dat is toch humor?’ En buiten moet de tuin komende zomer meer gestalte krijgen. Tussen een gestold decor van omringende achtergevels – balkons, waslijnen, ramen, steen – zijn de schuttingen tussen de naaste burens neergehaald, voor het creëren van een gemeenschappelijke groene plek vol met leven. Chantal staart naar buiten, haalt diep adem en slaakt een tevreden zucht. ‘Voordat ik hier woonde bivakkeerde ik op verschillende plekken in Amsterdam. Ik had moeite daar tot mezelf te komen. Dat creëerde een innerlijke onrust. Aan de telefoon met mijn moeder riep ik een keertje heel spontaan: ‘ik heb geen lekker thuis!’ Nu ervaar ik dagelijks de weldaad van een eigen thuishaven. Als mens ben je altijd zoekende. Hoe kan ik het fijn hebben voor mezelf? Dat antwoord heb ik nu gevonden.’

Manon Laterveer – de Beer is bioloog, freelance tekstschrijver en inhoudsontwikkelaar voor tentoonstellingen. Met haar bureau Blue Imprint beweegt zij zich in het werkveld van natuurorganisaties, onderzoeksinstituten en musea.

